

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 12. Leto II.
V LJUBLJANI, 23. junija 1904.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vln.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vln.
Za Ameriko 2 K 60 vln.

Spisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranjsko),
Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina XII. zvezka:

	Stran
V Lurd	177
XXII. poročilo	179
Kraljica cvetic	181
Na Brezje, na Brezje	181
Šola krščanske popolnosti	183
Življenje sv. očeta Pija X.	184
Iz kitajskih misijonov	185
Razgled po katoliškem svetu	187
Cerkveni razgled po domovini	188
Odpustki meseca julija	192
V molitev se priporočajo	192

V Lurdi!

Eno lepo dejanje v čast Mariji v tem letu njenega jubileja bo romanje slovenskih mladeničev na Brezje, h kateremu vabimo na drugem mestu; druga taka posebnost pa bo romanje v — Lurd. Kakor mladeniški shod tako bo tudi lurško romanje nekaj posebnega; nekaj, česar do letos še ni bilo. Kajti, kolikor nam je znano, Slovenci sami zase še nikoli niso bili skupno v Lurdu. Pač je bilo že precej Slovencev ondi, a ti so popotovali ali v malih družbah, ali pa so se pridružili avstrijskemu vlakcu, ki gre z Dunaja večkrat. To bo torej prvo slovensko skupno romanje v Lurd.

Seveda jih bo te sreče le malo deležnih. Velika večina bo morala doma ostati, in bodo mogli k večjemu v duhu spremljati romarje na božji poti.

Toda, če tudi jih bo primeroma le malo šlo, ne bodo šli le v svojem imenu, ampak tudi v imenu tistih, ki bodo romanje samó v željah spremljali, da, v imenu — vseh Slovencev. Kot Slovenci bomo prišli pred Mater božjo v Lurd; tja na mesto, katerega je Brezmadežna pred vsemi drugimi izvolila, da tam utrjuje našo vero, odpira svojo radodarno roko in razsipa svoje milosti. Tam bomo položili pred noge nebeške Gospé tudi mi svoje vero, svojo udanost, svoje zaupanje, svojo ljubezen do nje, — v imenu svojem, in v imenu tistih, ki so v duhu

z nami. V imenu vseh se ji bomo poklonili, v imenu vseh ji srečo voščili za milosti, s katerimi jo je Bog obsul, ko jo je izvzel od obéne postave izvirnega madeža, da bi bila vredna biti Mati božja. Pa tudi prosili bomo za vse, da bi ostali zvesti njej, njenemu Sinu in njegovi cerkvi, pa da bi tudi živeli takó, kakor se gre dobrim katoličanom, da bi narod slovenski bil res katoliški po mišljenju in življenju.

Če jih bo pa tudi moglo razmeroma le malo iti, vendar je želeti, da bi se tega romanja udeležili vsi, katerim pripušča čas in — razume se — denarna sredstva. „Naj pride tu sem veliko ljudi!“ „Naj pridejo v procesijah!“ je dejala Marija sama svoji izvoljenki Bernardki. Odzovi se temu Marijinemu vabilu, kdor se moreš!

Doslej se je še kaj malo storilo za udeležbo pri tem romanju. Število udeležnikov mora biti najmanj 200; a danes jih še ni. No, toliko se jih bo menda že dobilo; pa nič ne škodi, ako jih je kaj več. Kdor torej moreš, dvigni se! Take pa, ki bi mogli in utegnili, a ne berejo sami tega poziva, treba je opomniti. Kdor pa misli, naj se oglasi kmalu, da se more vse pravočasno oskrbeti!

Razpored romanja je za enkrattakole določen:

Romarski vlak odide iz Ljubljane v petek, dné 19. avgusta, in sicer ob 5-59 zjutraj

(torej eno minuto pred 6. uro zjutraj). V Videm (Udine) pride vlak ob 11:06 dopoldne, in ostane do 1:15 popoldne, na postaji Mestre (pri Benetkah) pa od 5:25 popoldne do 11:37 zvečer, torej si bo morda mogoče Benetke ogledati. Drugi dan bodo romarji okoli poldne v Turinu, in počijejo tamkaj tri ure. Isti dan prenočijo v Lijonu, kamor pride vlak ob 10:43 zvečer; istotam se drugi dan, t. j. v nedeljo, 21. avgusta, udeležijo zjutraj svete maše in ob 8:06 zjutraj gredo naprej. Isti dan pridejo v Tuluz (Toulouse), kjer čaka vlak od 7:42 do 12:25 ponoči. V ponedeljek, dné 22. avgusta, pride vlak ob 5:04 v Lurd. Tam ostanejo romarji v ponedeljek, torek in sredo.

Nazaj: V četrtek, t. j. sedmi dan potovanja, se vrnejo ob 6:35 zjutraj skozi Tuluz (Toulouse) (dopoldne ob 11:59—12:43) v Cette (popoldne ob 5:02—10:30 zvečer). Osmi dan bodo v Lijonu (Lyonu) (ob 6:26 zjutraj do 1:07 popoldne) in si v tem času nekoliko ogledajo mesto. Deveti dan se ustavijo opoldne v Turinu in pridejo v Milan ob 4:55 popoldne. Tu bo prenočišče in se udeleže v nedeljo, dné 28. avgusta, svete maše. Nato ob 10. dopoldne odhod skozi Verono v Mestre, kjer bo večerja (8:38—11:52 zvečer). V ponedeljek ob 7:42 zjutraj pride vlak v Nabrežino in ob 11:16 v Ljubljano. — Romanje bo trajalo tedaj 11 dni.

Cene vožnje iz Ljubljane v Lurd in nazaj za I. razred 440 kron, za II. razred 355 kron, za III. razr. 260 kron, in sicer se dobi za ta denar: 1. vozni listek iz Ljubljane v Lurd in nazaj v Ljubljano; 2. kosilo: v Vidmu (petek), Turinu (soboto), Cette (nedeljo), Toulouse (četrtek), Lyon (petek), Turin (soboto), Verona (nedeljo); 3. večerja: Mestre (petek), Lyon (soboto), Toulouse (nedeljo), Cette (četrtek), Modane (petek), Milan (soboto), Mestre (nedeljo); 4. Popotnikom se preskrbi v hotelu v Lurdu tri dni stanovanje, kosilo in večerja v prenočišču; 5. Dobijo sobo za prenočišče in postrežbo v Lyonu dné 21. in v Milanu dné 27. avgusta na povratku; 6. Vožnjo popotnika in prtljage v hotel v Lurdu, Lyonu in Milanu; 7. eden zastopnik firme bo spremljal popotnike tje in nazaj v Ljubljano in skrbel, da se vse izvrši. Za zajutrak skrbi vsak sam.

Da je mogoče vse natanko preskrbeti in uravnati, so romarji naprošeni, da začnejo dopošiljati omenjene zneske takoj ali najkasneje v prvi polovici julija. Ako bi se kaj spremenilo, naznamo pravočasno.

Kdor vstopi v St. Petru, plača za II. razred 345, za III. razr. 254 kron; iz Gorice se plača za II. razr. 335, za III. razr. 247 kron; iz Vidma za II. razr. 327, za III. razr. 241 kron; iz Mestre za II. razr. 310, za III. razred 230 kron.

Tako se glasi razpored in druga določila. — Mi pa bi pripravljavnemu odboru prav toplo priporočili, najvendar stori vse, kar more, da bi šli tudi v Parelemonijal (Paray le Monial), kjer se je Jezusovo Srce razodelo Mariji Marjeti Alakok, in da bi vlak šel enkrat — ali tje ali nazaj grede — skozi krasno Švico, koder so šli tudi Dunajčani. Prepričani smo, da bi vsak romar rad nekaj dodal, ko bi se moglo to zgoditi. Škoda, da bi se vozili tje in nazaj po istem potu, skozi Gornjo Italijo. Ko smo se enkrat nagledali italijanske in francoske ravnine, si želimo videti švicarske goré. V dveh mesecih je časa še dovolj, da se izposluje ta sprememba, če je sploh mogoča! —

* * *

Ker pa vabimo v dveh listih zaporedoma na božjo pot, zdi se nam, preden sklenemo, potrebna še ena beseda.

Kadarkoli mi napravimo kako skupno romanje, imajo liberalni listi vselej strašno veliko skrbi. Pišejo in računajo, koliko smo zapravili, in milo zdihujejo in tožijo, kaka potrata je to, kako bi se ta denar moral ubogim razdeliti, koliko bi se s tem koristilo itd. Tako tarnanje in očitanje je bilo še vselej, kadar smo kam šli. Ker bo to prav gotovo tudi sedaj, hočemo na to že naprej odgovoriti.

Prvič: To tarnanje je do pičice podobno onemu tarnanju Judeževemu, ko je Magdalena Gospoda mazilila z dragimi mazili: „Čemu ta potrata! To bi se bilo lahko prodalo in ubogaime razdelilo.“ V resnici pa Iškarijotu ni bilo za reveže, ampak za njegovo mošnjo. — Če bi tudi mi na božjo pot ne šli, bi vendar vsega tega denarja siromakom in drugim dobrim na-

pravam kar naenkrat ne razdelili; na škodi pa reveži zaradi tega prav nič ne bodo; nikdo zaradi tega ne bo manj ubogaime dal, kakor bi sicer.

Drugič: Če pomislimo, koliko izmeče liberalna gospoda za svoje zabave, za gledališče, za maškarade, za izlete, za obleko, za pijačo, potem se moramo čuditi njih predrznosti, da si upajo komu kaj takega očitati! Za en večer — čujte! — za en sam večer, za eno maškarado izdado za obleko, zato da se pošteno našemijo, po tisoče in tisoče. Sami se navadno pohvalijo po svojih listih pred pustom: Kako je bile vse lepo in fino, nad 10.000 so stale same maske! To je potrata, vnebovpijoča! — Mnogi mestni ljudje leté prav vsako slehrno nedeljo iz mesta daleč ven na gore, in pri tem veliko zapravijo. Pa jim tega ne očitamo. Mi bi bili veseli, ko bi ti ljudje le k maši šli; potem naj letajo in plazijo, koder hočejo in zapravljajo kolikor hočejo, to je njih reč!

Če pa kmečki človek enkrat, dvakrat v letu stopi na kako božjo pot, že vpijejo: Glejte

ga, kako zapravlja! Preprosti človek nima nobenega drugega izleta, kakor če gre na božjo pot. In tega nedolžnega razvedrila bi ne smel imeti? Razume se, da ne priporočamo in ne hvalimo zapravlivosti, marveč nasprotno. Tudi preobitega romanja nikakor ne hvalimo. (Pa o tem bomo še drugo pot posebe govorili.) Če pa človek enkrat ali drugič, — ne prepogostokrat — malo kam stopi, ga to močno poživi, posebno, če je za to kaka posebna prilika, kakor je ravno letos. Zatorej si tega nikakor ne damo prepovedati.

* * *

Ravno ko to pišemo, prejeli smo po pošti razglednico iz Lurda, podpisano od obeh naših gospodov, ki se ravno te dni mudita ondi, s pristavkom: „Ko bi bil Ti tukaj, ali bi bil navdušen...!“

Pojdimo torej v Lurd, da se navdušimo še bolj za Boga, za Majko božjo, in za vse, kar je njima ljubo in drago!

XXII. poročilo

družbe vednega češčenja za lavantinsko škofijo v počeščenje brezmadežnega spočetja blažene device Marije za jubilejno leto 1904.

Gotovo je jako častno in veselo, videti domačo cerkev lepo okrašeno z deli lastnih rok, in pripomagati, da se božja služba opravlja dostojno in vernikom v spodbudo. Neizmerno žalostno je, ako je perilo in druga cerkvena oprava pri marsikateri cerkvi v slabem stanju. Mnogokrat primanjkuje najpotrebnejših reči, in

še tista oprava, ki jo cerkev ima, je večkrat popolnoma obrabljen. Marsikateri goreč dušni pastir bi prav rad imel vse v lepem redu in v dobrem stanju, kar je potrebno za službo božjo in druga bogoljubna opravila, pa vsled velikega uboštva ne more tega doseči. Kdo naj tukaj pomaga? Na to vprašanje so odgovorili sveti

oče Leo XIII. preblagega spomina: „Lastnoročno izdelovanje cerkvene oprave, čudovito odlikuje ženski spol; kajti s takšnim delom se žene in dekleta takorekoč udeležujejo prevzvišene službe katoliškega duhovnika, ter se približujejo prečudežni skrivnosti daritve svete maše, v kateri je Jezus Kristus bistveno pričujoč. Akoravno po božji in cerkveni postavi ženske ne morejo opravljati najsvetejše daritve, ter shranjevati in deliti zakramenta presvetega Rešnjega Telesa, so vendar v svoji pobožnosti iznašle sredstvo, po katerem se približajo altarju — in to so njihovi velikodušni darovi, ki so sad požrtvovalnega, vstrajnega dela“.

„Resnično“ — govorijo sveti oče nadalje — „krščanske žene in dekleta, ve ste našle pot do svete, vzvišene in zveličavne službe. Ve pripravljate v vsej spoštljivosti tisto tančico, na katero se položi Jezus, ve krasite pridno altar, na katerega pride sam Sin božji, ve prirejate v svoji ljubeznivosti plašče za ciborije, v katerih Zveličar ne prebiva samo začasno, kakor nekdanj v sveti deželi, temveč stalno in vedno v najsvetejšem zakramentu, pripravljen z milostmi obdarovati vse, ki ga obiskujejo. Ve izdelujete obleko za Jezusa samega, kajti on sam je veliki duhovnik, ki povzdiguje svoje roke ter se na naših altarjih na nekrvavi način daruje nebeškemu Očetu. Za Jezusa samega torej vezete dragoceno opravo iz tančice in svile, zlata in srebra!“ Tako sveti oče Leo XIII.

Krščanske žene in dekleta sodelujejo pri vzvišeni službi katoliškega duhovnika s tem, da prirejajo za najsvetejšo daritev dostojno mašno obleko. Brezdvomno je bilo častno za bogoljubne žene, ki so pripravile dišeča mazila in dragoceno tančico za mrtvo telo Jezusovo, in marsikatera krščanska žena bi si gotovo želela ljubemu Zveličarju storiti enako službo. Še srečnejša pa je vsaka krščanska žena, ki prireja mašno obleko in perilo za službo božjo. Kajti ona ne oblači, kakor svetopisemske žene, mrtvega Jezusa, ampak živečega v najsvetejšem

zakramentu in sicer vsakokrat, kedar duhovnik pristopi k altarju, da opravlja nekrvavo daritev svete maše. Ona posnema blaženo devico Marijo, ki je za božjega Zveličarja ob času njegovega pozemeljskega življenja lastnoročno prirejala potrebno obleko.

Gotovo ni častitljivejšega in lepšega opravka za proste ure krščanskih žen in deklet, kakor pripravljanje cerkvene obleke za službo božjo, kajti izdelovanje paramentov in drugih potrebščin cerkvenih je v popolnem pomenu služba božja, za kar gotovo ne bo izostalo najbogatejša plačilo.

Družbino delovanje leta 1903.

V tem letu je pristopilo družbi 886 novih udov, tako da je sedaj v matični knjigi vpisanih 22.493 družbenikov.

Milih darov so družbeniki in drugi dobrotniki poklonili v družbine namene 6091 K 6 v, za katere je družbin odbor priredil cerkveno opravo in druge potrebščine. Nekatero župnije so poslale večje zneske namenom, da se jim oskrbi potrebna cerkvena oprava: tako je podarila župnija Griže 700 K in bo prejela za to lep baldahin, župnija Polzela 360 K za bandero dekliške družbe; župnija sv. Jurija pod Taborom 110 K za dve dalmatiki; župnija sv. Lovrenca na Dravskem polju 280 K za dve banderi Marijine družbe. Visokorodna grofinja Marija Nugent, rojena Palavičini je zopet letos poklonila družbi eno lepo kazulo. Mnoge blage gospe in gospodične so pomagale brezplačno delati za družbo, bodisi da so pletle čipke za koroke in albe, ali pa vezle mašno obleko.

Za to jubilejsko leto je družba priredila 18 rdečih, 20 črnih suknjic za strežnike, 24 roketov za strežnike, 18 rdečih, 12 vijoličnih, 20 črnih golirjev za strežnike, 2 pregrinjali za prižnico, 1 altarno preprogo, 3 bandera, 1 baldahin ali nebo.

Češčeno bodi sveto in brezmadežno spočetje blažene device Marije, Matere božje!

(Odpustek 300 dni vsakokrat.)

Kraljica cvetic.

V prijazni pomladi
na cvetni livadi
iskal sem kraljice cvetic.
Sem vprašal cvetice,
rumene zlatice,
sestrice njih male,
marjetice zale
in druge cvetice;
a vse so mi djale:
Me nismo kraljice cvetic.

Prehodil sem hribe,
visoke planine,
sem vprašal doline
in strme pečine:
li veste, kje raste
kraljica cvetic?
Vsa krasna narava
mi zdaj odgovarja:

„Kraljice cvetic
jaz le temna sem zarja.“

V ravnini zagledam
zdaj cerkvico belo,
zvonovi v zvoniku
vele mi veselo:
Le v cerkvico hiti
pred božji oltar,
tu biva najlepše
cvetice Vrtnar!
Iz Srca mu raste
prekrasna cvetica,
vse zemske in rajske
lepote kraljica.
Ta cvetka na veke
prijetno duhteča
tu v božjem je Srcu
— ljubezen goreča.

Br. Gervasij.

Na Brezje, na Brezje!

Dan našega velikega shoda se vedno bolj bliža. Samo en dober teden je še do tje. Kdor še ni svoje culice navezal za na pot, ima še vedno čas. Mnogi dobri fantje se pa že kar vesele tega lepega svojega dné. Saj se ga tudi lahko veseló! To bo res njih dan! Takega dneva še niso imeli. Toliko tovarišev še niso videli skupaj. Kdo more tak dan vendar doma čepeti! Naj bi se vzdignili ta dan tudi taki, ki so malo bolj mlačni, da se poživé. Fantje, le skupaj; če vas bo več, večja bo koraža!

Samo nekaj besedi še dodamo, da se do dobrega pogovorimo.

Prvič se še enkrat obračamo do Primorcev in Korošcev, naj pritegnejo tudi oni k shodu. To imenimo zato, ker nam je došel glas, da utegne liberalna „Soča“ preveč zabavljati, ako bi ljudski voditelji mnogo vabili ljudi na božja pota. Taki oziri ne veljajo! Na to smo odgovorili že v uvodnem članku. Ko bi se hoteli mi na liberalce ozirati, bi se sploh mogli popolnoma drugače vesti. Tem ljudem ne bomo nikdar ustregli. K „sokolskemu“ shodu bi smel priti posebni vlak iz Gorice, — na Brezje pa ne?! — Ako pa je za mladeniče predaleč, da bi jih moglo mnogo priti, naj bi prišli vsaj

duhovniki, da vidijo naše življenje in da se tudi pri njih vname živahnejše.

Učiti se moramo vedno znova in vedno znova navduševati. Tudi mi Kranjci se hočemo od Stajercev učiti, ki so nam v tej reči — vsa čast! — za en korak naprej. Izmed Kranjcev se za shod najbolj zanimajo Ribničani, ki bodo napravili sami zase posebni vlak.

V programu se večkrat kaj spremeni. Tako bo štajerski vlak sedaj prišel prej na Otoče, kakor je bilo sprva rečeno. Toda pri tem vendar ostane, kakor smo določili: Najprej po dohodu in pozdravu bo tiha sveta maša s skupnim sv. obhajilom. Potem naj gredo obhajani odteščat se (zajutrkovat), potem bo šele velika maša in pridiga.

Popoldne bodo dvojne pete litanije: prvič za one, ki bodo na večer odšli, lavretanske v kapeli Matere božje; drugič bolj pozno litanije Jezusovega Srca pvi velikem oltarju.

Ker bo duhovnikov gotovo došlo toliko, da se bodo težko zvrstili za maše, dovoljujemo si prositi, da naj bi se prednost dala onim gospodom, ki bodo oddaleč prišli. Ker taki, ki morejo le redko priti na Brezje, si gotovo smejo po pravici želeti, da ondi sveto mašo opravijo. Sicer pa bomo poskusili, da se bo na izreden način poskrbelo, da bi mogli vsi maševati.

Sedaj pa še nekaj:

Ni dosti, da samo mnogoštevilno skupaj pridemo, ampak da se vsa slavnost tudi res vrši dostojno in vspondbudno. Zató prosimo fante, naj skrbé, da se bodo ves čas spodobno vedli, zlasti — da naravnost povemo, — da ne bo kdo v prevelikem navdušenju pregloboko v kozarec pogledal. Naši nasprotniki bi vsako nerednost gotovo z velikim veseljem zgrabili in nas razvpili kot siroveže.

Prav zelo želimo in lepo prosimo, da bi kolkor mogoče mnogo sv. obhajilo prejeli; in sicer kateri le morajo, koj prvi dan; in ti morajo spoved prejšnji večer doma opraviti. Kateri pa ne morejo, pa lahko zvečer na Brezjah spoved opravijo, in sv. obhajilo prejmejo drugi dan. To bo gotovo izmed vseh lepih točk te slavnosti najlepša: to-

liko čvrstih fantov skupaj pri svetem obhajilu!

Te dni izide v Ljubljani drobna pesmarica nalašč za našo slavnost. V njej je poleg novih tudi nekaj starejših, splošno znanih Marijinih pesmi. Te bomo zapeli v cerkvi, — skupno. Prosimo, da bi fantje prav krepko in glasno zapeli, da bo cerkev odmevala lepega petja, kakor pravi ona znana: Zapojmo na glas — Mariji na čast!

Mladeniče Marijinih družb predvsem prosimo, naj pridejo vsi, vsi na Brezje, da se tam znova požive in vnamejo za Marijino vojsko. S seboj naj prinesejo: 1. zastavo (bandero), če ga imajo. Teh (cerkvenih) zastav ni treba naznanjati vladi, pač pa se morajo naznanjati društvene zastave. 2. svetinje, katere naj si pripnó, preden na Otočah iz vlaka stopijo, 3. posvečenje, na listkih ali v družbeni knjigi pisano, ker se bo na koncu prve pridige slovesno molilo in ponovilo, in sicer takó: duhovniki bodo molili „naprej“, mladeniči bodo vsak odstavek za njimi ponovili. Najizgovarajo to posvečenje glasno, krepko, iz polnega srca!

Končno še enkrat spominamo: Žené in dekleta, ali ste si zapomnile, kar smo vam zadnjič priporočili? Premagajte se za ta dan, veselite se domá gorečnosti mladeničev in molite za srečen vspeh!

In sedaj še enkrat kličemo: Na Brezje, na Brezje! Kdor bi vedel, kakó bo to lepo, bi gotovo ne mogel doma ostati, in mu bo žal, če bo ostal. — Če bo deževno vreme, bo seveda to motilo zunanjo slavnost; ampak shod se ne more preložiti. Zatorej na pot, če lije tudi dež! Zlato se skuša v ognju, romar pa v dežju. V vojski vojaki ne vprašajo, ali sije solnce ali lije dež, — nič jih ne drži nazaj, ampak kljub vsem zaprekam hité naprej nad sovražnika. Tudi mi potrebujemo mladeničev in mož, ki se ne strašijo ne dežja ne toče, ne groma ne viharja. S takimi junaki bomo zmagali!

Na svidenje pri „Mariji pomagaj“ na Brezjah!

Bog z nami in Marija!

Šola krščanske popolnosti.

Sedaj je po tem uvodu: ko vemo, kaj je krščanska popolnost in katere so njene stopinje, pojdemo bolj v podrobnosti in učimo se póta krščanske popolnosti — kakor smo že rekli — v treh poglavjih: 1. sredstva, 2. zadržki, 3. sadovi popolnosti.

Sredstva krščanske popolnosti.

Da razumete, kaj hočemo s tem reči: sredstva ..! Sredstvo je to, s čemer kaj dosežemo, s čemer pridemo do svojega namena. Sredstvo je to, kar je v sredi, — sredi med nami in med popolnostjo, torej: p o t a, katera moramo prehoditi, p o m o č k i, katere moramo rabiti, p o b o ž n e v a j e, katere moramo opravljati, da pridemo do popolnosti.

Sredstev krščanske popolnosti je več. Marsikaj moramo poskusiti, na vse načine si moramo prizadevati, vsega se moramo poslužiti, kar nas vodi do tega cilja.

Poglavitna sredstva krščanske popolnosti so: hrepenenje po popolnosti, molitev, duhovno branje, premišljevanje, izpraševanje vesti, pogostna spoved, sv. obhajilo, dober namen, udanost v voljo božjo, zatajevanje, duhovno vodstvo.

1. Hrepenenje po krščanski popolnosti.

a. Kako važno in potrebno je to hrepenenje.

Po pravici stavimo to sredstvo na prvo mesto. Človek, ki hoče kaj doseči, mora tisto najprej z a ž e l e t i. In čem težja je stvar, ki jo hoče imeti, tem večjega, močnejšega hrepenenja mu je treba. Hrepenenje namreč ga spodbuja, ga žene, da se za zaželjeno stvar poganja; pa mu daje tudi moči, da premaga težave in zadržke, ki so mu na poti do zaželjene reči.

To nam potrjuje vsakdanja skušnja kako pride učenjak do svoje učenosti? Le s tem, da hrepeni po vedno večjem znanju. Kako bogataš do bogastva? On se ne straši truda, skrbi in

varčevanja, da vedno bolj množi svoje imetje. To pa prihaja le iz želje, vedno več in več imeti. Komur za denar nič ni, ne bo obogatel; in komur ni mar znanja, bo vedno ostal nevednež. — Isto je s popolnostjo in svetostjo. Nikdar ni bilo v Cerkvi božji kristjana, ki bi bil popoln postal brez gorečega hrepenenja po popolnosti. Na kratko pravi sv. Avguštin: „Življenje dobrega kristjana je sveto hrepenenje.“

Hrepenenje je gonilna moč, ki v tek spravi dušne in tudi telesne zmožnosti, da pomagajo, delati pri spolnovanju samega sebe. Kakor voda mlinsko kolo, kakor sapa meh kakor par ali elektrika goni kolesa pri stroju, da se vrte in delajo v določen namen, tako službo opravlja pri duši hrepenenje. — Ali če hočete drugo primero: Sveto hrepenenje so peroti, na katerih se duša dvigne k Bogu, in v nekem pomenu tudi težo telesa za seboj potegne. Čem močnejše hrepenenje, tem više poleti duša in se približa neskončno popolnemu in svetemu Bogu.

Kjer torej ni nikakega hrepenenja, tam tud volja in z voljo vred dušne in telesne moč, počivajo in se ne ganejo kdor se pa ne gane, tudi nikamor ne pride.

In takega hrepenenja manjka premnogim kristjanom, — namreč takim, ki še hočejo krščansko živeti, o drugih tukaj še ne govorimo. Kristjani hočejo že biti, ne samo po imenu, tudi živeti hočejo nekoliko krščansko, in umreti krščansko. Ampak samo neko gotovo mero krščanstva hočejo; boje se, da bi kaj preveč ne bilo, da bi se ne pretegnili. Da le peklu srečno pete odnesemo, si mislijo mnogi, pa smo dobri.

Vse drugače pobožna duša. Ta ne pravi nikoli: toliko je dosti. Ampak vedno več bi rada, vedno više želi poleteti.

Sveto hrepenenje je temelj, podlaga, na katero se sezida poslopje krščanske popolnosti; je s e m e, iz katerega priklje, cvete in raste drevo kreposti in svetosti.

Življenje sv. očeta Pija X.

(Nadaljevanje.)

Škof v Mantovi.

Tri leta po nastopu svoje škofovske službe, torej leta 1888., je mantovski škof Sarto zopet poslal poročilo o stanju svoje škofije v Rim. Marsikaj se je v teh treh letih v prej takó zanemarjeni škofiji na bolje obrnilo. Če pa ni bilo še vse v najboljšem redu, škof tega ni bil kriv; storil je v svojem vinogradu, kar je le mogel.

V teh treh letih je obhodil vse župnije svoje škofije. Povsod je spovedoval, vernike obhajal, delil otrokom zakrament sv. birmе in jih izpraševal krščanski nauk. Z duhovniki je imel konference; poslušal želje in pritožbe vseh, ki so mu imeli kaj potožiti; priporočal in naročal, kaj se ima popraviti in zboljšati. „Tega pa ne pišem“, pravi škof v svojem poročilu, „da bi se hvalil; kajti če sem tudi vse storil, kar je bila moja dolžnost, sem vendarle nevreden hlapec Gospodov.“ Pa tudi če so ga klicali k bolnim otrokom na dom ali v bolnišnice, da bi jih birmal, je vselej rad šel. „Delitev tega zakramenta“, pravi „mi daje zaželjeno priliko, da vernike svarim pred zapeljivci, ki skušajo krive nauke v srca otrok vsaditi; kakor tudi, da svarim pred slabimi časniki, ki zaničujejo svete nauke naše vere in zasramujejo namestnika Jezusa Kristusa.“

Dne 10, 11 in 12. septembra istega leta je imel v svoji stolni cerkvi s svojimi duhovniki škofijsko sinodo, kakršna je bila lani v Ljubljani in že večkrat zadnja leta v Mariboru. 200 let že ni bilo prej v mantovski škofiji sinode. Od 255 duhovnikov cele škofije se je je udeležilo 195. Na tej sinodi se je sklenila cela vrsta določb za povzdigo verskega življenja v škofiji.

Sedemkrat na leto ob velikih praznikih je pridigal v stolni cerkvi, pri birmovanju po farah pa po večkrat na dan; če je bilo treba, je tudi sam misijon imel. V adventu in postu je poklical na svoje troške izrednega pridigarja, ki je vsak dan besedo božjo oznanoval.

Posebno obširno popisuje škof slovesnost osemstoletnice sv. škofa Anzelm, ki je patron mesta in škofije mantovske, čigar sveto telo

leži pod velikim oltarjem v stolnici. Škof je duhovščino in ljudstvo že naprej opomnil na to praznovanje in postavil poseben odbor, da bi se praznovanje slovesnejše izvršilo. In to se je res zgodilo. Sedem dni pred praznikom zaporedoma so bile po tri pridige, h katerim je ljudstvo v obilnem številu vrelo in spovednice oblegalo. 16., 17. in 18. marca pa je bila slovesna tridnevica, pri kateri je bilo pet škofov. Prvi dan je imel slovesno mašo škof iz Brescie, drugi dan nadškof iz Vidma (Udine), tretji dan kardinal-patrijarh iz Benetk. Vsak dan je isti

Sveti Alojzij.

škof tudi pridigal in pridige so napravile tak vtisk, da jih je dal odbor natiskati in objaviti. „Daj Bog“, takó sklepa škof to poročilo, „da bi se to veliko veselje, s katerim se je leta 1885 obhajal spomin sv. Anzelm, ponovilo leta 1891 ob tristoletnici sv. Alojzija, ki je bil v mantovski škofiji rojen.“

Dalje poroča škof o svoji skrbi za mladino, kako skuša, da bi odraščajoče mladeniče in dekleta v skupnih pobožnih družbah (oratorijih)

vnel za krepostno življenje. Tudi je za zapuščena dekleta, ki brez varstva in nadzorstva po mestu letajo, ustanovil neko zavetišče in šolo, kjer se pod vodstvom pobožnih gospô vzgajajo k pobožnosti in delavnosti.

Da bi vernike bolj pritegnil k poslušanju božje besede, je dal po časnikih razglasiti, da je vsak teden ob gotovi uri v veliki semeniški dvorani predavanje o svetem pismu, h katerim lahko pride vsak.

Duhovniki so se jeli po njegovem navodilu zbirati v konference (skupna posvetovanja), in sicer v mestu Mantovi po osemkrat, na deželi po štirikrat na leto. — Duhovne vaje za duhovnike so bile dvakrat na leto, da je bilo mogoče, vsem udeležiti se.

Vsak teden vsaj enkrat, časih pa vsak dan, je šel škof v semenišče, in storil vse, da so bogoslovci svoje življenje in svoje učenje takó uravnali, da so v teku časa iz njih postali vredni in pobožni služabniki Gospodovi

Ker ni imel nikakih redovnikov v škofiji, poroča z veseljem, da se mu je posrečilo za pol ure od mesta oddaljeno božjo pot pri Materi milosti (Madona delle grazie) pridobiti frančiškane beneške provincije; tako da sedaj verniki iz mesta in okolice zopet v obilnejšem številu na to božjo pot hodijo. (Imenovana božja pot je največja v čeli gornji Italiji, kamor prihaja iz Lombardije vsako leto 80.000 do 100.000 romarjev). — Kapucine, ki so bili početkom stoletja z vsemi drugimi redovi pregnani, pa so se l. 1854 vrnili, a morali svoj samostan znova

zapustiti, si je prizadeval škof zopet spraviti nazaj v posest njihovega samostana, in upa, da se mu bo to posrečilo.

Končno škof prosi rimsko stolico, da bi izrečno in naravnost preklicala postno zapoved (zdržanje mesnih jedi) v soboto, ker je ljudje splošno več ne izpolnujejo. Drugič prosi, naj bi se zaradi edinosti po vseh italijanskih škofijah vpeljal eden in isti katekizem. Ker se ljudje v sedanjem času — pravi — veliko selijo semtertja, je zelo potrebno, da verske nauke povsod slišijo oznanovati z istimi besedami, katere so v mladosti slišali. Torej je škofa Sarta nadvajala ista misel, kakor avstrijske škofo, ki so pred leti sestavili skupen katekizem za vse avstrijske škofije. Sicer — pravi škof — je Belarminov katekizem zaukazan, a ta je za otroke in za ljudstvo previsok; treba je katekizma s prav pogostimi vprašanji in kar moč kratkimi in lahki odgovori, in sicer v treh stopinjah. — Iz tega razvidimo, da je bil škof Sarto res moder, preudaren in praktičen mož, ki je poznal potrebe svojega ljudstva.

Iz vsega se pa vidi, kako je na vseh straneh imel svoje oči in svoje skrbi, in kako je tudi zastavil vse svoje moči, da bi odpravil, kar je slabega, vpeljal, kar je dobrega, in tako povzdignil versko življenje v svoji škofiji. Da bi ta svoj visoki namen dosegel, v to je porabil vsako sredstvo in vsako priliko; in kjer ni dosegel gladkim potom, kar je želel, se ni ustrašil tudi strogih in najstrožjih naredb, da je dosegel zaželjeno izboljšanje.

Iz kitajskih misijonov.

(Iz pisem P. Baptista Turk — priobčuje P. Kazimir Zakrajšček).

Majhen narodič smo mi Slovenci. Pravijo, da nas ni dosti nad milijon. Toda dasi mali po številu, nismo mali po duhu, po zmožnostih, po

delavnosti. Lahko se pobahamo, da skoro v nobeni stroki nismo ravno zadnji, če prav nam to oholi naši sosedge oponašajo.

Tako zlasti ne zaostajamo za njimi — v katoliških misijonih. Prav lepo število svojih rojakov smo že poslali med razne poganske narode, da so jim ponesli nebeško luč sv. vere. Da, ako jemljemo v pošteve naše malo število, kolikor nas je, je število misijonarjev bilo od nekdanj prav častno. Pa tudi znameniti možje so bili med njimi, ki so si velikanske zasluge pridobili za sv. Cerkev. Omenim naj le „očeta Indijancev“, služabnika božjega, Friderika Baraga, katerega želimo in upamo kdaj še na svojih oltarjih častiti! — Dalje omenjamo „očeta zamorcev“, Abuno Solimana — Ignacija Knoblarja. In v novejšem času se je to število pomnožilo. Saj imamo samo v Ameriki okrog 50 duhovnikov rojakov. Svoje rojake imamo tudi še v Afriki in v Palestini.

En kraj je pa še ostal, kamor gorečnost za zveličanje duš še ni privedla slovenskega duhovnika. To je Kitajsko. Tu v tem misijonu pa baje še ni bilo Slovenca, dasi je ta misijon že precej stotletij star in vrlo lepo uspeva.

Toda tudi tu ne sme slovenski narod zaostati. Hvaležen Bogu za nebeški dar sv. vere, mora tudi tem ubogim poganom po svoji moči pripomoči do enake sreče. Kakor je cenjenim bravcem morda že oddrugod znano, imamo zdaj tudi tam že dva rojaka, ki razširjata med kitastimi¹⁾ „sinovi nebeškega cesarstva“ Kristusovo vero.

Kdo sta ta dva rojaka?

Prvi, ki je odšel tja, je P. Peter Baptista Turk, doma iz Toplic na Dolenjskem. Leta 1901. se je mudil v Evropi škof Vincencij Carlassare, apostolski vikarij frančiš. reda iz Kine. Prišel je v Rim sv. očetu poročat o vseh misijona, o bojih, o težavah, o preganjanjih, katere so kitajski kristjani pretrpeli zlasti v „boksarski“ vstaji. Obenem je pa prišel iskat v Evropo pomočnikov, delavcev; zakaj žetev v Kitajski je velika, delavcev pa tako zelo primanjkuje. Šel je po raznih deželah in navduševal zlasti sinove sv. Frančiška za ta misijon. Na svojem potu se je mudil tudi v Ljubljani. Tu sta se mu ponudila dva redovnika iz tukajšnjega samostana. To je bil P. Baptista, ki ki je že dolgo gojil v svojem srcu željo iti v kak misijon in brat Urban Žele, zakristan.

¹⁾ Kakor znano, Kitajci nosijo kite.

Seveda ju je škof z veseljem sprejel. Odpotovala sta iz Ljubljane 4. dec. 1901, v Ženevo na Laškem, kjer ju je že pričakovalo večje število frančiškanov, dominikanov in frančiškank, da so skupaj s škofom 8. decembra stopili na parnik in odpeljali na Kitajsko¹⁾.

Na Kitajsko so prišli brez posebnih nezgod 10. jan. 1902. Naša dva rojaka sta ostala v mestu Hankowu, kjer je sedež vikarijata in škofa P. Vincencija. P. Baptista, ki še ni dokončal bogoslovskih nauk, jih je tu nadalj val. Obenem se je pa učil jezika in drugih potrebnih znanosti, katere mora imeti misijonar na Kitajskem. Br. Urban pa je dobil v oskrbo hišno gospodarstvo v samostanu.

Kdor pozna le približno lastnijo kitajščino, bodisi pisave ali govora, bo priznal, da naučiti se tega jezika, ni posebno lahko. Vendar gorečnost za zveličanje duš je P. Baptistu pomagala, da je že meseca aprila za silo spovedoval in tudi pridigal v kitajščini. Popolnoma dovršil je vse študije koncem aprila. In začetkom maja so ga že poslali za misijonskega pomočnika na misijonsko postajo, ki se imenuje U-pe-tse.

Iz te svoje štacije nam je poslal več daljših poročil o kraju, o ondotnih prebivalcih, o misijonskih razmerah in o raznih stvareh. Ta poročila so zelo zanimiva. Zato upamo, da bomo Slovence razveselili, ako jim priobčimo znamenitosti iz teh poročil. Saj Slovenci zelo radi prebirajo poročila iz katoliških misijonov sploh. S tem večjim veseljem bodo pa gotovo brali poročila lastnega rojaka — misijonarja.

Le to naj še pripomnimo: Br. Urban je ostal v Hankovu, kakor smo že povedali. Tu ga je pa napadla huda kolera in ga spravila na rob groba. Z božjo pomočjo je pa okreval. Toda popolnoma ozdravel ni več. V tem času pa je moral po važnem poslu eden bratov odpotovati nazaj v Evropo. V to je škof določil br. Urbana, ki ni mogel več opravljati svoje službe. Tako se je vrnil julija meseca pretečenega leta.

Aprila 1. 1902. je pa odpotoval na ta misijon še en Slovenec — P. (Laetus) Veselko

¹⁾ To potovanje je obširno popisano v „Dolenj. Novicah“ l. 1902. št. 12. in nasl. l. 1903. št. 2—4 in 23, 24.

Kovač, frančiškan, doma z Bučke na Dolenjskem. Temu so pa določili popolnoma drugo misijonsko pokrajino, kjer — kakor se čuje — zelo uspešno deluje. Tudi ta rojak večkrat poroča kaj malega o svojem delovanju. Njegova poročila je prinesel že večkrat naš „Slovenec“. Tudi letošnji koledar „Družbe sv. Mohorja“ je prinesel poročilce o ondotnih razmerah.

Tako torej, vidite cenjeni bravci, smo dobili Slovenci tudi v misijonu med „kitastimi sinovi nebeškega kraljestva“, dva svoja zastopnika, ki bosta po svojih močeh pripomogla v imenu svojega naroda, da se Kristusova edinozveličavna sv. vera in njegovo kraljestvo vedno bolj širi po svetu.

Toliko za uvod.

Nadškof olomuški na Trsatu. Olomuški nadškof dr. Bauer je bival pretečeni teden na Trsatu. Tu je delal duhovne vaje, preden nastopi vlado težavne nadškofije olomuške.

Dunajski lurški romarji so srečno dospeli v Lurd. Mudili so se nekaj časa tudi v slovečem Marijinem svetišču v Einsiedelnu v Švici. Vseh romarjev je 350, zastopani so vsi stanovi in skoro vse narodnosti iz Avstrije. Med njimi so tudi trije Slovenci. V Einsiedelnu so dobili 1200 Virtemberžanov in 1000 Bavarcev, ki so prišli počastit Mater božjo.

Na Dunaju so obhajali v soboto 12. junija zahvalno službo božjo, da se je posrečilo posebnemu odboru zbrati vse spise, ki dokazujejo, da je kapucin in spovednik Leopolda I., Marko d' Aviano, umrl v duhu svetosti. Ti spisi se bodo poslali v Rim, da jih ondi še enkrat preiščejo in v teku nekaj let proglase tega kapucina, ki je osvobodil mesto Dunaj l. 1683 Turkov, za blaženega. Zahvalne službe božje se je udeležilo mnogo najodličnejših dostojanstvenikov. Cesarja je zastopal nadvojvoda Leopold Salvator.

Iz Rima. Na nedeljo sv. Trojice so sklenili v navzočnosti sv. očeta proglasiti za svetnika škofa Aleksandra Sauli iz barnabitskega reda, mučenca Agatangela in Kasijana iz reda kapucinskega pa za blažena.

Princesa — usmiljena sestra. V Pragi je stopila k usmiljenkam princesa toskanska, ki nosi sedaj redovno ime: s. Stanislava.

Na Angleškem se vedno lepše razširja katoliško življenje. Vsako leto več slovečih Angličanov prestopi v katoliško cerkev. Na praznik sv. Trojice je katoliški nadškof westminsterski posvetil v subdijakona Hugh Bensaona, sina anglikanskega (krivoverskega) nadškofa kenterburškega. Nadškof kenterburški je prvi in najvišji izmed vseh anglikanskih cerkvenih dostojanstvenikov in jako vplivna oseba v državi. Poleg Bensaona je bilo sprejetih še nekaj drugih anglikanskih duhovnikov in lepo število njihovih župljanov. — Medtem ko sovražniki svete katoliške cerkve z obrekovanjem in lažmi odtrgujejo ude od nje, pa katoliška cerkev dobiva s pomočjo milosti božje in krepostnimi zgledi nove, dobre ude. Podobna je drevesu, od katerega odpada suho listje, da njegove veje rodé nove, sveže mladike.

Abesinski kralj Menelik je pisal v aramajskem jeziku papežu Piju X. zelo prijazno pismo, v katerem pohvali delovanje katoliških misijonarjev v Benaderju, ki se zelo trudijo, da odpravijo suženjstvo.

V Ameriki je nastala nova kriva vera, ki si je nadela ime: „Krščansko katoliška cerkev v Sijonu“. Ustanovitelj te nove protestantske

vere, ki ima nekaj pristašev tudi že v Avstriji, je protestantski pastor dr. Dovie, ki samega sebe imenuje „prerok Elija“. Zadnje dni je prišel oznanjat novo vero v Berlin.

Kazen božja. Na Francoskem se je dogodil nedavno tale pretresljiv dogodek v mestecu Cancale. Po končani ožji volitvi šla je pijana tolpa mož in žena po mestu in silno preklinjala Cerkev in duhovnike. Ustavila se je pred mestno hišo in neprestano klicala: „Proč s kutarji in doli s farji!“ Med to duhovščini tako sovražno množico sta bila tudi meščan Parent in njegova žena, ki se je posebno odlikovala v zmerjanju. Naenkrat pade Parent nezavesten na tla; zadel ga je mrtvoud. Drugi so mu hiteli pomagat, ostale žene pa so klicale njegovi brezvestni ženi: „Ne vpij vendar,

glej, kaj se je zgodilo tvojemu možu.“ Naenkrat so potihnili glasovi: „Doli s farji“, sedaj je bila prva misel teh kričačev poslati po duhovnika, ki je tudi takoj prihitel, da podeli umirajočemu sv. poslednje olje. Predno je izvršil tako sovraženi duhovnik sveto opravilo, je izdihnil Parent. Pokopal je mrtvega na željo žene njegove, ki se je vsled tega dogodka spametovala, zopet — duhovnik. — Bog je pravičen. — Francoska vlada je dosedaj zaprla 13.000 javnih šol, katere so vodili dosedaj redovniki in redovnice; zasebnih šol pa 12.000. Zaprli bodo še 4000 šol z 405 000 učenci. Za nova šolska poslopja in za učiteljske plače bo morala vlada izdati 430 milijonov frankov. In libera'cem se že itak objavlčeno ljudstvo prav nič ne smili.

Iz škofijskega lista ljubljanskega posnamemo te vesti: G. Anton Jerič, kaplan na Brezovici, je bil nameščen kot župni upravitelj ondi. Stalni pokoj je dovoljen g. Jakobu Kalan, župniku v Borovcu na Kočevskem; začasni pokoj pa g. Antonu Lombard, kaplanu v Cerkljah pri Krškem. — Razpisani sta župniji: Brezovica do 25. junija in Borovec, do 9. julija. — Imena letošnjih gg. novomašnikov se bodo prebrala v nedeljo 3. julija na prižnicah, da verniki goreče molijo zanje, da postanejo prav vredni duhovniki.

Duhovske zadeve na Koroškem. V stalni pokoj je stopil g. župnik L. Sever v Blačah. Razpisana je župnija Labud do 20. julija. Cesar je odlikoval z vitežkim križcem Franc Josipovega reja vpokojenega profesorja veronauka na beljaški gimnaziji g. Jos. Koch.

Novi častni kanoniki v tržaški škofiji so postali: g. Matija Sila, župnik in dekan v

Tomaju, g. Josip Zupan, župnik in dekan v Dolini, g. Anton Lupetina, župnik pri sv. Antonu staremu v Trstu.

Mašniško posvečevanje bodo delili presvetli knežoško v ljubljanski stolnici 9., 12. in 14. julija.

Duhovske spremembe na Štajerskem. Za knežoškoškofjskega duhovnega svétnika je imenovan veleč. g. Franc Hirtl, župnik v Slivnici pri Mariboru. Zopet nastavljen je kot kaplan v Hajdini g. Avguštin Jager, ki je bil vsled bolehnosti začasno vpokojen. Petindvajsetletnico svojega župnikovanja je obhajal dne 1. maja g. Anton Merkuš, župnik v Žatah. Umril je 27. maja o Maks Zaplata v Mettersdorfu. Pogreb je vodil g. Josip Kralj, dekan v Zavrču, spremljan od dvanajst duhovnih sobratov.

Praznik presv. Srca Jezusovega se je obhajal prav slovesno po vsej ljubljanski škofiji.

V cerkvi Jezusovega Srca v Ljubljani je bilo cel dan mnogo vernikov, popoldne so po več ur glasno molili Najsvetejše. Slavnostni cerkveni govor je govoril gosp. kanonik dr. Andrej Karlin. V Šmartnem pri Litiji so imeli tridnevno z govori. Ljudstvo je ob enem izpolnilo pogoje za zadobljenje odpustkov svetega leta. — Na Savi pri Litiji in na Janč h so prižigali kresove v čast presv. Srcu Jezusovemu in tudi po mnogih drugih krajih na Dolenjskem.

Zgodovina svete katoliške cerkve za srednje šole se imenuje nova knjiga, katero je spisal g. prof. Anton Kržič. Ministerstvo za uk in bogočastje jo je že potrdilo.

Sloveči jezuit p. Abel, ki je imel pred leti šmarnične govore v ljubljanski stolnici je pridigoval na čast Jezusovemu Srcu v Celovcu. Pri vsej tridnevni bila je cerkev polna raznovrstnega občinstva.

S Trsata v Loreto se letos odpeljejo božjepotniki dne 5. julija ob 7. uri zvečer na ladiji. Vožnja po parobrodu in na železnici bo stala za III. razred samo 10 K in za II. razred 14 K. Naznanila in predplačo sprejema do konca tega meseca kapucinski samostan na Reki, kamor naj se oglašajo tisti, ki se hočejo vdeležiti tega romanja.

V Škofji Loki v nunski cerkvi so začeli delati sliko za veliki oltar, ki bo obsegala celo zadnjo steno. Slika g. Kastner, ki je poslikal tudi frančiškansko in šentpetersko cerkev v Ljubljani.

Žalostna stoletnica. Pred sto leti 24. junija 1804 ob 9. zvečer je pogorelo v Kamniku 91 hiš s frančiškanskim samostanom vred. Pogorel je tudi en frančiškan in en delavec. Ko so zidali frančiškani samostan, so stanovali v gradu Katzenberg, ki je sedaj praharna. Slika, ki kaže ta požar, se nahaja v stranski podružnici sve. Leonarda v Prapretnem za Kalom.

V Čatežu ob Savi so začeli popravljati podružnico sv. Vida, ker se je leseni zvonik že podiral. — Strela je udarila 6. t. m. v hrast pri cerkvi sv. Vida. K sreči so se zidarji umaknili za cerkev.

Sad liberalne gonje proti duhovnikom. Nečuvena sirovost se je dogodila pred tedni v liberalnih Žireh. Na večer 6. junija se je vračal

g. kaplan Jožef Lavrič s cerkvenikom ob sv. obhajila proti domu. Ob nekem križpotu sta bila nastavljeni na cesti dve dinamitni patroni. Dva podivjana mladiča sta zažgala dinamit v trenutku, ko sta se gospod kaplan in cerkvenik vračala po isti poti. Sreča je bila, da je bila vrvice nekoliko pretrgana in je ugasnila, ne da bi užgala. Ko bi se bil dinamit užgal, bi bila mrtva oba. Ta satanski načrt je bil še isti večer naznanjen orožnikom. To je sad liberalne vzgoje. V tej vasi se pridno berejo liberalni časopisi in ni ga kraja, kjer bi bilo toliko sovraštva do duhovnov in do katoliške stranke, kakor v žirovski dolini, kjer se ob vsakih volitvah popiva za liberalni denar.

V Litijski cerkvi je ukradel znani tat Ignacij Rus okrog 80 gld iz puščice. Izročili so ga ondotnemu okrajnemu sodišču.

V Velesovo so pohiteli pretečeno nedeljo člani moške Marijine družbe v Križankih v Ljubljani.

V Velesovem je romarski shod v god Marijinega Obiskovanja, dne 2. julija. Prva maša bo ob 5. zjutraj. Oskrbljeno je, da romarji lahko opravijo sv. spoved tudi že prej ta dan.

V Zlatem polju so dobili lepo, novo monštranco, katero je izdelal domači umetnik gospod Ivan Kregar.

V Selcih bodo napravili na ondotnem pokopališču novo kapelico s prostovoljnimi prispevki.

V Strugah so dovršili kapelico presv. Srca Jezusovega, za katero so največ prispevali Amerikanci. Pri tej kapelici bo četrti blagoslov pri procesiji sv. Rešnjega Telesa. — Tu so dobili tudi lepo, novo nebo.

Na Trebelnem so imeli obnovev sv. misijona, katerega se je ljudstvo z veliko vnemo vdeleževalo.

Kako protestantje širijo svojo vero? Oj jako verodostojne priče smo izvedeli, da je neka odlična protestantinja v Ljubljani, katere ime za danes zamolčimo, ponudila neki revni katoliški ženi 400 K takoj, ako prestopi k protestantom. Na tak lim lové protestantje katoličane. Pozor!

Umrla je v Ljubljani zopet usmiljenka v najlepši dobi, sestra Matilda Marija Ruch, stara 24 let. Naj počiva v miru!

V Hrenovicah je med sveto birmo divjala grozna nevihta. Treščilo je v stolp, veliko oseb je strelni puh vrgel na tla. Duhovnikom se je posrečilo pomiriti ljudstvo in birmance zopet spraviti v red.

Božjeropna tatvina Nedavno smo poročali v „Bogoljubu“ o cerkvenih tatvinah po Gorenjskem. Sedaj pa se dogajajo božjeropne tatvine po Notranjskem. Zadnjič v Razdrtem in sedaj v cerkvi sv. Štefana v Harijah pri Trnovem. Tatovi so vdrli iz podstrešja skozi strop v kapelo sv. Jožefa ter ukradli: ciborij in monstranco s posvečenimi hostijami, mašni kelih, posodice za sv. olje, več drugih stvari pa iz hudo bije poškodovali. Verno ljudstvo je jokalo vsled žalosti nad tem bogokletnim činom. Škode je približno tisoč kron. Tatove zasledujejo.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnjega Telesa v Ljubljani Po noči med 30. junijem in 1. julijem bodo možje in mladeniči čistili presv. Rešnje Telo v cerkvi sv. Jakoba. Ker je mesec julij posvečen presveti krvi Kristusovi, se boče to noč molilo iz knjižic: Ura molitve v počeščenje svetih ran in predrage krvi našega Gospoda Jezusa Kristusa. Kdor si želi omenjeno knjižico kupiti, jo lahko dobi po 20 vinarjev pri predsedniku. Čisti dobiček je namenjen za odkup ubogih zamorskih otrok. Prijazno zopet prosimo, da se možje in mladeniči nočnega češčenja z novo vnemo in gorečnostjo udeležujete. Izpolnite svojo obljubo in dohajajte redno k mesečnemu nočnemu češčenju; drugo naj vas ne zadržuje nego bolezen. Izkažimo s tem vsaj nekoliko ljubezni in hvaležnosti njemu, kateri se je za nas vsega dal, da nas je odrešil večne smrti. Dolžnost naša je pa tudi, da še kaj novih udov pridobimo; torej delajmo vsak po svoji moči, da se število nočnih častivcev pomnoži.

* * *

Iz Dragatuša. Kar je mogoče drugod, zakaj ne bi bilo pri nas, smo si mislili, ko smo sklenili tudi v naši fari ustanoviti Marijino družbo. Zlasti so bile navdušene za njo dekleta, ki toliko lepega o Marijinih družbah berejo v „Bogoljubu“. Na dan sv. Trojice 29. majnika — v Marijinem mescu in Marijinem letu — je bilo po preč. g. dekanu iz Semiča v družbo sprejetih 20 fantov in 120 deklet.

S fanti gre povsod bolj trdo, — tako tudi pri nas. Oglasilo se jih je nad 40, pa vedno zabavljanje nekaterih pijančkov in ponočnjakov jih je toliko odvrnilo od družbe. Toda marsikateremu in marsikateri je bilo žal, da ni v družbi, ko je videl na sv. Rešnjega Telesa dan tako dolgo vrsto Marijinih otrok, ki so vsi z gorečimi svečami spremljali Marijinega Sina pri slovesni procesiji. Bog daj vsem skupaj stanovitnost!

Iz Sevnice ob Savi. V petek 6. maja zapustili so nas prečastiti gospod kaplan Janez Čemažar. Odšli so v Teharje. Delovali so pri nas goreče in navdušeno za čast božjo ter za dušni in telesni blagor bližnjega 5 let in 3 mesece. Bili so poseben prijatelj revežev in otročičev. Skrbeli so, da se je uredila šolska kuhinja, kjer se je ob zimskem času kuhalo za uboge otroke, kateri so oddaljeni od šole. In število teh otrok, kateri so dobivali opoldne hrano, je bilo nad 200. Nekaterim se je delila o Božiču tudi obleka. Mnogo so si prizadevali, da se je ustanovila Marijina družba, v katero je bilo sprejetih v teku treh let 675 udov, in sicer 474 deklet in mladeničev 201. Naj jim bode ljubi Bog plačnik za ves njihov trud na zemlji in enkrat v sv. nebesih!

Iz Ljubnega na Gorenjskem. Na binkoštni ponedeljek je veselo pritrkavanje iz zvonika naznanjalo, da se mora vršiti danes neka posebna slavnost. Zares je bil ta dan dan veselja za vse prebivalce naše fare. Praznovali smo namreč slovesni vsprejem deklet v novo ustanovljeno Marijino družbo, katere smo si že mnogo vrst let želele dekleta. In uslišala nas je naša „udarjena“ Marija. Novi g. župnik G. Vilman so precej po svojem prihodu začeli vse potrebno, da se nam je uresničila naša srčna želja po Marijini družbi. Vpisalo se nas je precej 24 deklet, katere smo pridno obiskovale ustanovne shode, pri katerih so nas č. g. župnik lepo podučevali in nas pripravljali za slovesni vsprejem. Na binkoštni ponedeljek zjutraj smo opravile skupno sv. obhajilo in ob polu 10. uri smo bile slovesno vsprejete po častitem g. kanoniku Tomažu Kajdižu v Marijino družbo, kateremu bodi izrečena najlepša zahvala za ves trud, ki so ga z nami imeli. Prav lepo se tudi zahvalujemo č. g. župnikoma Janeza Trpinu iz Mošenj in Fr. Bleiveisu iz Leš, ter Marijinim družbam iz Mošenj, Leš in Kolovrata, katere so nas prišle obiskat s svojimi zastavami, ter so nam

pripomogle, da se je vršil vsprejem slovesneje; osobito pa se še zahvaljujemo našemu častitemu g. župniku, kateri so nam ustanovili Marijino družbo in se trudili z nami. Bog naj jim povrne na priprošnjo „udarjene“ Marije ves trud, ter jih ohrani še mnogo vrsto let v naši sredini!

Iz Sel pri Šumbregu. V hribih smo, v deželi, kjer ni vode, ne gladkih, lepih cest. Toda tudi pri nas se krščansko življenje lepo razcvita. Že lansko leto dné 6. maja so presvetli gospod knezoškof ustanovili dekliško Marijino družbo in sprejeli 39 deklet. Letos v praznik Marijinega Oznanenja pa jih je še 7 pristopilo, tako da so sedaj v družbi Marijini s prav neznatno izjemo vsa poštena dekleta. Ena nas je kmalu zapustila. Odšla je za očetom z materjo in dvema bratoma v Ameriko. Druga pa je pretekli ponedeljek, v god sv. Antona, od nas vzela slovo. Prva izmed Marijinih hčera je stopila pred oltar Ivanka Koželj, da se poroči s poštenim mladeničem iz Trebanjske fare. Tovaršice so ji med sv. mašo zapele par lepih pesmi za slovo. Tudi lepo bandero so si dekleta same omislile, katero je domači gospod župnik slovesno blagoslovil na Velikonočno nedeljo pred procesijo. Od 4. do 12. maja pa smo imeli sv. misijon, katerega sta vodila preč. gg. Kunstelj in Pristov iz družbe Jezusove. Bog jima povrni ves njihov trud! Če tudi šteje župnija komaj 500 duš, je bilo obhajanih en tisoč, ker so se udeleževali prav lepo sv. misijona tudi iz sosednih župnij, zlasti iz Šentviške. Posebno veličastna je bila procesija s sv. Rešnjim Telesom ob sklepu sv. misijona na praznik Vnebohoda Gospodovega.

Železna kapla. (Svita se!) Že leta 1880 se je vpeljala v kapelški fari bratovščina Srca Jezusovega in molitvenega apostolstva. Žal, da je ta bratovščina začela pozneje. hirati in je malone čisto zaspala. Prvi udje bratovščine S. J. so pomrli, mladi naraščaj je pa izostal. Da bi pa ta prekornostna bratovščina ne vzela slovesa od kapelške fare, za to se je poskrbelo letos. Treba je bilo le nekaterokrat opomniti ljudi, in danes, ko Vam pišem, šteje bratovščina S. J. v Železni kapli že nad poldrugsto novih udov, samih gorečih častivcev Srca Jezusovega. Vsak prvi petek v mesecu se bere sv. maša za bratovščino S. J.; ob prvih nedeljah v mesecu je pa popoldne cerkveni govor za udeleženje bratovščine in nato se pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom molijo litanije S. J. z javno

prošnjo in drugimi primernimi molitvami. Vmes pa prepeva izvežban naš cerkveni zbor pod spretnim vodstvom organista Fr. Haderlapa priljubljene pesmi o S. J. Udje prihajajo redno polnoštevilno k tej skupni pobožnosti. Tudi obhajil je mnogo vsako prvo nedeljo. — Posebno slovesno se je obhajal letos praznik S. J. V predvečer so se pele litanije S. J. in molile med milozvokim petjem običajne molitve. Na praznik sam je pa bila pridiga in potem dve sv. maši z blagoslovom v krasni mašniški opravi, nalašč za ta praznik odločeni. Ljudi je bilo kljub slabemu vremenu polna cerkev, udje bratovščine S. J. so pa skoraj polnoštevilno pristopili k mizi Gospodovi; bilo je nad 120 obhajancev. Gotovo jih je bilo veselo S. J.; saj to je njegova iskrena želja, da bi ljudje ta dan prejemale sv. zakramente. Srce Jezusovo je tedaj tudi v Kapli zakraljevalo, — pričelo se je svitati. „Bogoljub“ in „Glasnik“ prihajata, dasi ne v mnogih, vendar v nekaterih iztisih k nam. Dalo presv. S. J., da se naročniki kmalu podeseterijo!

Iz Bezuljaka pri Cirknici. (Spominek na grob Marijine hčere.) Na praznik Nedolžnih otročičev lanskega leta 1903 spremili smo k večnemu počitku Marijo Meden, hčerko Marijino iz Bezuljaka, staro šele 19 let. V dolgi in mučeni bolezni, v kateri je bila večkrat prevedena s sv. zakramenti, je vse voljno in potrpežljivo prenašala; le Marijo, svojo nebeško mater, je klicala na pomoč. Njene društvenice so jo spremile k večnemu počitku, in na grobu so ji zapele žalostniko v slovo. Njene žalostne starše, kakor tudi brate in sestre, naj navdaja upanje, da se zopet enkrat združijo nad zvezdami, saj so jo izročili nebeški Materi.

Z Rake. Ob godu presv. Srca Jezusovega smo opravljali pri nas lepo tridnevnicico in smo se obenem udeležili odpustkov svetega leta. Verniki so z obilno udeležbo, zlasti pa s prejemanjem sv. zakramentov pokazali, da v naši fari še bijejo verna srca, ki nočejo zapraviti ponujenih milosti. Sv. obhajil se je podelilo okrog 1500. Vreme je bilo uprav „misijsko“; zakaj dež, ki je pomalem naletaval vsak dan, je branil na polje in vabil v cerkev. Tridnevnicico sta vodila dva čč patra s Krškega, katerima bo Bog plačnik za njuno gorečnost in vnemo.

Uršulinska II. Marijina družba v Ljubljani je imela na praznik sv. Rešnjega Telesa popoldne o polu 4. uri slavnost slovesnega vspre-

jema novih družbenic. Preč. g. kanonik dr. Andrej Karlin je v lepem govoru o pomenu Marijine svetinje povdarjal dolžnosti Marijinih otrok, zlasti pa srečo, ki jo bodo uživali pod mogočnim Marijinim varstvom. Nato je vsprejel v Marijino družbo 26 kandidatinj, ki so se več mesecev pripravljale, da bi bile vredne služabnice Marijine.

Odpustki meseca julija 1904.

1. *Petek, I. v mesecu.* Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo v namen sv. očeta; udom bratovščine presvetega Srca Jezusovega popolni odpustek, danes ali pa I. nedeljo proti navadnim pogojem; b) udom brat. presv. Rešnjega Telesa, v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

2. *Sobota. Obiskovanje Marije Dev.* Popolni odpustek: a) udom rožnivenške brat. v katerikoli cerkvi; b) udom škapulirske brat. karmelske M. b. v bratovski ali farni cerkvi.

3. *Nedelja, I. v mesecu.* Udom bratov. svetega rož. venca trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom.

7. *Četrtek. Sv. Lavrencij Brindiški. Tretjerednikom* popolni odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi. — Ker je danes I. četrtek v mesecu, udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa popolni odpustek v bratovski cerkvi, če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

8. *Petek. Sv. Elizabeta, kraljica portugalska. Tretjerednikom* popolni odpustek, kakor 7. dan t. m.

9. *Sobota Sv. Veronika de Julianis. Tretjerednikom* popolni odpustek, kakor 7. dan t. m.

14. *Četrtek. Sv. Bonaventura. Tretjerednikom* popolni odpustek, kakor 7. dan t. m.

19. *Sobota. Marija Devica Karmelska. V karmel. cerkvah* dobimo danes popolni odpustek **tolikokrat, kolikorkrat** obiščemo cerkev in molimo v namen sv. Očeta. Odpustke moremo obrniti tudi vernim dušam v prid. — Kdor hodi

k izpovedi vsak teden, mu za ta dan ni treba posebe iti k izpovedi; zadosti je, da prejme sveto obhajilo; drugi morajo iti k izpovedi in sv. obhajilu. *Udje škapulir. brat. karmel. M. b.* dobé en popolni odpustek v farni cerkvi, če ne morejo obiskati karmelitske redovne cerkve.

19. *Torek. Sv. Vincencij Pavl.* Popolni odpustek: a) udom Vincencijeve družbe, danes ali v osmini; b) udom sv. Detinstva.

20. *Sreda. Sv. Elija, prerok.* Popolni odpustek: a) udom škapulirske brat. M. b. v bratovski ali farni cerkvi; b) udom brat. presv. Reš. Telesa, kakor 2 dan t. m., ker se v Bruslju danes praznuje spomin na čudež sv. R. Telesa.

22. *Petek. Sv. Marija Magdalena.* Popolni odpustek: a) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa, kakor 1. dan t. m. b) udom brat. prečist. Srca Marijinega.

26. *Torek. Sv. Ana.* Popolni odpustek udom škapul. brat. karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi.

29. *Petek. Sv. Marta.* Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, kakor 2. dan t. m.

31. *Nedelja. Sv. Ignacij.* Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa, kakor 1. dan t. m. Ker je danes zadnja nedelja v mesecu, popolni odpustek: a) vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožni venec; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

V molitev se priporočajo:

Za cel mesec julij: Katoliška cerkev v Belgiji. Za posamezne dni: 1. Sv. oče, 2. mladeniške Marijine družbe, 3. slovenski mladeniči, 4. mladeniški shod na Brezjah, 5. pobožnost med moškimi spolom, 6. apostolski duh, 7. slovanski razkolniki, 8. ranjenci rusko-japonske vojske, 9. trpeči Armenci, 10. Več mladih ljudi v dušni nevarnosti, 11. več družin za mir, 12. goriška nadškofija, 13. da bi ponehalo grdo ponočevanje, 14. letošnji novomašniki, 15. francoski redovniki, 16. slovensko romanje v Lurd, 17. več oseb za potrpljenje, 18. več trpečih za polajšanje, 19. načrti sv. očeta, 20. več oseb za napredek v dobrem, 21. več oseb pijančevanju udanih, 22. duh spokornosti, 23. boj pijančevanju, 24. družba treznosti, 25. španski katoličani, 26. slovenske matere, 27. škofovi zavodi, 28. krščanski posli, 29. društvo svete Marte, 30. popolnoma oglušel mladenič, 31. Vsi našim molitvam priporočeni.

Prihodnja številka izide v četrtek, dne 14. julija.

Ravnokar je pričela izhajati

RUSKO-JAPONSKA VOJSKA.

Naznanilo! Veliki boj v Vzhodni Aziji med belim in rumenim plemenom se je začel. Gotovo je, da bo boj dolgotrajen in krvav. Že dosedanji dogodki so razburili ves svet in tudi v slovenskem narodu vsi sloji z napeto pozornostjo zasledujejo bojne dogodke.

Odkar so azijske tolpe pred stoletji preplavljale naše dežele, morile in požigale po evropskih pokrajinah, še ni bilo tako velikega in pomenljivega boja med belim in rumenim človekom. — Zato se je odločilo založništvo „Dom in Sveta“, da začne izdajati pod naslovom

Vojska na Daljnem Vzhodu natančen popis boja in tamošnjih krajev.

To delo izhaja v snopičih po šestnajst strani dvakrat na mesec. Vsak snopič ima svoj zavitek. Preskrbljeno je, da bo delo bogato okrašeno z mnogimi slikami.

Da se more vsakdo naročiti na to velezanimivo delo, smo nastavili ceno kar najnižje. Naročnina za en letnik (24 snopičev stane K 4.80. Pol letnika (12 snopičev) K 2.40. Posamezni snopiči se dobe v bukvarnah po 20 vin.

Naročnina se naj pošilja edino le na naslov:

Upravništvo „Dom in Sveta“ v Ljubljani.

Priporoča se skupno naročanje!
Kdor naroči deset izvodov, dobi enega zastonj!
Na naročila brez naročnine se ne bo oziralo!

Franja Czerny

umetniška vezateljica

v Stari Loki št. 15
pri Škofji Loki

priporoča se v izdelovanje **cerkvenih paramentov vsake vrste** (kakor mašnih oblek, oltarnih prtoy itd.) od najpreprostejše izvršitve do najfinejše slikarije z iglo in vezenje z zlatom.

Stari že obrabljeni paramenti se popravljajo najskrbnejše, da so zopet za uporabo kakor novi.

Vse tu navedeno se izdeluje po najnižjih cenah.

405 B 6-6

„Katoliška bukvarna“ v Ljubljani

priporoča:

Življenje Jezusa Kristusa

francoski spisal **O. Didon**, poslovenil **P. Bohinjec**, izdal **dr. Anton Jeglič**, knez in škof ljubljanski.

- Prvi zvezek, stran 1 do 372, broš. 1 K 50 h
elegant. v platno vezan 2 » 50 »
Drugi zvezek, stran 373 do 820, broš. 1 » 50 „
elegant. v platno vezan 2 » 50 „
Tretji zvezek: stran 821 do 1049, broš. 1 » 20 „
elegant. v platno vezan 2 » 20 „

To krasno knjigo priporočamo zlasti bolj omikanim Slovincem.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15

(blizu Alojzije višča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posrebrni in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelodvodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda And. Cebaška izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke. Vedno ga lahko dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

Prav toliko veljajo **Male dnevnice** čast. Matere Božje. Kako vesele nedelje imajo družbeniki in družbenice, ki moljijo in prepjevajo te z odpustki obdarovane cerkvene molitve! Družbe, ki so jih vodili umrli gospod J. Benkovič, to še vedo.

„Vodilo“ za Marijine družbe. Prav pripravno vezano za moški žep; ima tudi eno sveto mašo in tri litanije. Velja 60 vin.

Molitvenik **„Najboljša mafi“** ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „Vodilo“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 150, v usaju, zlati obrezi K 2 — in v najbolj lepi vezavi K 3 —.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih, posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva v Ljubljani**, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweis** v Lešah, p. Tržič.

Stoletna pratika dvajsetega stoletja

1901 — 2000

z načelno podobo
v barvah in jako
zanimivo, podučno
in koristno vsebino.
Sestavil doktor
Gregorij Pečjak. ♥

Stane v „Prodajalnici katol. tiskovnega društva (H. Ničman)“ v Ljubljani, mehko vezana 1 K 30 h, v polplatnu 1 K 80 h, v polusnji 2 K. Po pošti 20 h več.

Marija Sattner

Ljubljana

Dunajska cesta št. 19, II. stop., II. nadstr.
(Medijatova hiša)

se priporoča preč. duhovščini za

izdelovanje cerkv. paramentov

Izdeluje cele ornate, kazule v vseh liturgič. barvah, pluvijale, obhajilne burze, stole in vse za službo božjo potrebne stvari, priproste in najfineje, kakor se glasi naročilo, v svilnatem in zlategem vezanju. — Izdeluje tudi **bandera** in **baldahine** ter izvršuje vsakovrstno **cerkveno perilo** iz pristnega platna. Vporablja samo dobro blago, **cene po mogočnosti nizke**, zagotavlja trpežno, vestno delo in hitro postrežbo. Prenovljenje starih paramentov tudi radovoljno prevzame.